

tilfredsstillende Varetagelse af visse Embeder gennemsnitlig forudsætter Indehavelsen af en vis, ikke for høj Alder med dertil svarende aandelig eller legemlig Vivacitet og Spænsthighed. Hensyn hertil gør sig fortrinsvis gældende paa de militære Omraader; saaledes skal Premierløjtnanter af Hæren afskediges, naar de er fyldt 45 Aar, Premierløjtnanter af Søværnet, naar de er fyldt 42 Aar, Kaptajner af begge Værn med det fyldte 52 Aar, Oberster, Oberstløjtnanter og Kommandører, naar de har naaet 65 Aar, og Generaler og Viceadmiraler med deres fyldte 70 Aar. I Civiletaterne er lignende Aldersgrænser ikke helt ukendte, saaledes skal danske Gesandter indgive Afskedsansøgning, naar de er fyldt 70 Aar, og ved den i 1914 udkomne Lov, der omordnede Embedsløgevæsenet, er indført den nye Bestemmelse, at den Embedsløge, der fylder 70 Aar, skal afskediges; samme Regel gælder Direktøren for Statsskovbruget og fast ansatte Tjenestemænd under Postvæsenet. Naar en Embedsmand saaledes falder for Aldersgrænsen, pensioneres han overensstemmende med Reglen i Pensionsloven.

Pension tilkommer ogsaa, naar Betingelserne iøvrigt er til Stede, den Embedsmand, der afgaar fra Tjenesten som Følge af Svagelighed. Embedsmanden kan, naar han er svagelig, selv søge sin Afsked med Pension; men Svageligheden maa naturligvis være til Stede i saa høj Grad, at Embedets fortsatte forsvarelig Røgt ved hans Hjælp er bleven en Umulighed, og Finansministeriet har her den Opgave at vaage over, at Svageligheden dels har den fornødne Intensitet, dels er livsvarig eller i al Fald ikke kan ventes hævet indenfor et overskueligt Tidsrum.

Derimod kvalificerer Svagelighed som Afskedigelsesgrund i og for sig ikke til en særlig gunstig pensionsretlig Stilling. Kun i det Tilfælde, hvor en Embedsmand under Udførelse af sin Tjeneste er kommen saaledes til Skade, at han maa afskediges, indrømmer Loven ham en begunstiget Stilling ved altid og uden Hensyn til Tjenestetidens Længde at tildele ham $\frac{2}{3}$ af hans Embedsindtægter i Afskedigelsesøjeblikket i Pension («Tilskadekomstpension»). Men der forlanges en virkelig Tilskadekomst i Tjenesten; en gradvis tiltagende Lidelse, som muligvis skyldes Embedet, og som til sidst nødvendiggør Mandens Udtrædelse af Statens Tjeneste, er ikke nok.

Endelig tilkommer der den Embedsmand Pension, som afskediges af «anden ham utilregnelig Aarsag». Lovgivningen har hermed navnlig tænkt paa de ikke faa Tilfælde, hvor det viser sig, at en Embedsmand uden egentlig Skyld, maaske ogsaa god Vilje til Trods, i Virkeligheden er uegnet til paa forsvarelig Maade at røgte den Post, hvorpaa han er anbragt. Disse Tilfældes Mangfoldighed strækker sig i Virkeligheden fra bristende aandelig Evne til at røgte Embedet gennem alle Grader af Uegnethed, hvad enten denne grunder sig i tjenstlige eller private Forhold, saasom Delagtighed i et utilbørligt, men dog ikke borgerlig strafbart Forhold, til saadanne Tilfælde, hvor en Mand — maaske Indehaver af en overordnet Post — paa Grund af Uenighed om tjenstlige Spørgsmaal med sine foresatte bliver fjernet fra sin Stilling. Selvfølgelig taler Billighed i høj Grad for, at der ogsaa i alle saadanne Tilfælde ydes de paagældende Pension, eftersom deres Afgang er foranlediget ved, at Staten uden Skyld fra Embedsmandens Side ikke længere har Brug for hans Tjeneste.

Den Embedsmand, der forbryder sit Embede, fortaber Retten til Pension. Dette er en naturlig Konsekvens af den Maade, hvorpaa Kontraktforholdet til Staten ophæves, og det er ligegyldigt, om Forbrydelsen er en Følge af straffbare Handlinger mod Staten som saadan eller mod private. Hvis en Embedsmand afskediges paa Grund af Misligheder, der uden at medføre Embedets Forbrydelse